

# מספורי המגיד

"בומרנג"

המעגל השלישי – בעין הסערה

דרמה מדהימה עם מסר חד מאד!

פרק נ"ד (פרק ק"ו) "מקימי מעפר דל"

"בומרנג -- בעין הסערה"

"המסר החד מאד"

עשר שנים רצופות משמש דודי סטוויצקי כחזן בקהילת "נר תמיד" בלוס אנג'לס.

למרות כל התככים שנארגים סביבו להסיט אותו מהמקום, דודי נותר במקום, הקהל אוהב אותו מאד ויש לו תומך נלהב בדמות הגבאי פסח שולביץ שמעניק לו משכורות מכובדות ביותר, הפרזידנט פיליפ מייזעס מאד לא אוהב את מה שנעשה, אבל הוא לא יכול לעשות כנגד רצון הקהל, אם היה דודי שומר על הכלל "לא לתחוב את החוטם רק בממחטה" יכול היה להיות שם עוד שנים רבות.

הכל החל כשדודי התערב במחלוקת הקשה שניטשה בין פסח ומחנהו לפיליפ וסיעתו. האש שהייתה כל העת רוחשת על גחלים לוחשות התלקחה מחדש, מי שאשם בדבר שלומי ציער גדול שונאיו של דודי, הוא דאג להעביר לידי סינדיקט הפשע פרוטוקולים מסולפים באמנות רבה ובהן ישנה הוכחה לכך שפסח מעל בכספי הגזברות והעלים שתי קרנות שבהן היה סכום כסף גדול ומי יודע אם לא לקח את הכסף לכיסו האישי, פסח הצליח אמנם להזים את העלילה לאחר שאשתו אורה מרים נפגשה עם עו"ד אורי גרינשפן הלה הצליח להוכיח כי כל המסמכים מזויפים ואין שחר לעלילה שנרקמה סביב פסח, אלא שכל זה לקח זמן בין לבין סערו הרוחות והיו שהאמינו לעלילה מה שיצר אש גדולה בין המחנות, דודי התערב ועשה בזה את טעות חייו הוא רכש

## מספורי המגיד

לעצמו שונא חדש את מרטין מייזעס בנו של הפרזידנט הוא ונאמניו לא ישבו בשקט והוציאו עליו דיבה רעה שגרמה לכך שהקהל היה סבור על דודי שהוא מעורב בפלילים, פסח עצמו נבהל מההאשמות והחליט שיותר הוא אינו מגבה את דודי, הוא פיטר אותו ממש לפני ראש השנה ובכך גרם לו שלא יוכל למצוא משרה, חבר נרתם לעזור לו למצוא משהו בשעת הדחק.

לאחר חיפושים רבים נמצאה הקהילה מיניאפוליס שמוכנה הייתה לקחתו בסכום 5000 דולרים, הוא התבקש לבוא רק בערב ראש השנה ארבע וחצי שעות לפני היכנס החג, תקלות שקרו ברגע האחרון גרמו שדודי הגיע ממש סמוך לחג למקום אחר בכלל, הוא נקלע למקום זנוח בו יש בית כנסת בלי קהל, הממונה על המקום סמואל ברוד מבקש מדודי להיות החזן עבור עשרה זקנים שלא יודעים בין ימינם לשמאלם, דודי נאלץ לעשות כן, אבל עובר משבר חמור, האם חלילה וחס אבד סיכוי? בפרק נראה שמשפל התחתית הוא בונה את עצמו מחדש.

למרות שדודי הלך לישון מאוחר עבר עליו לילה קשה ביותר, בדוך כלל יש לו שינה רגועה ואם יש לו חלומות אין להם כל משמעות, אך לילה זה שונה היה מכל האחרים, חלום זוועה פקד אותו, בחלומו הוא צופה כי עוזב הוא את מקצוע החזנות בשל אובדן קולו.

זה התחיל בצרידות שתקפה אותו מפעם לפעם בלי הסברים, זה לא היה רק בעת שניסה להתחזן או לשיר, אלא אפילו כשוחח עם אנשים, הוא התחיל לדבר ולפתע נתקע קולו בקושי הצליח להוציא קול סביר וכשהתאמץ יותר נחסם לחלוטין, עד שכמעט ולא היה מסוגל להוציא הגה מפיו. החברותא ר' יוסי כהן שמאד היה מסור אליו העיר לו כי עליו ללכת לרופא ולא להזניח, כדי שזה לא יהיה בלתי הפיך.

הוא הלך לבדיקה אל ד"ר סטף גולדשילד מומחה בתחום אף אוזן וגרון בבית חולים הדסה עין כרם, הוא מהמומחים הגדולים ביותר בארץ בתחום זה, בלי להסתכל על הכסף שזה יעלה לו, לאחר בדיקה מקיפה הוא מגלה כי גדלה יבלת גדולה על מיתרי הקול והיא זו שגורמת לצרידות כרונית רק ניתוח חירום יציל את קולו.

## מספורי המגיד

תוך כדי החלום הוא פוגש את שכנו רבי יעקב ברגר (לא זה שמו במציאות אבל בחלום הכל מסתדר) שהיה צרוד כרוני עד שלא היה מסוגל להוציא מילה אחת בלי לכחכח בגרונו מספר פעמים, לבסוף הצליח להוציא שבר צליל דיבור שבקושי הבינו מה אמר.

השכן סיפר לו בכאב שגם הוא היה פעם חזן גדול שנהנה לגשת לעמוד בכל מקום שרק ניתן, אם לא היו מזמינים אותו רמז לגבאי שיכבדו, עד שהלצים בשכונה כינוהו "יאנקל דער ברייטל קראנקער" חולה העמוד.

וירא כי טוב החל לחפש משהו רציני יותר מעמוד בהתנדבות, הוא הסתובב וחיפש מקום עד שקיבל עמדה קבועה בבית כנסת הגדול, מאז החל להשתחץ בקולו היפה, ראשו עלה לשמיים, בטוח היה שאין אחד שידע לשיר יותר טוב ממנו.

לפתע קיבל את עונשו בגדול, המתנה היפה דרכה זכה לעמוד רווחי ביותר במשך כחמש עשרה שנה הפסיקה לעבוד, הוא עבר שנתיים של וירוס קשה בגרון עד שנצרך סופית, הוא עשה טיפולים רבים במכונים שונים והוזיל כסף רב אך העלה חרס בידו, עד ששמו הוסב ל"דער הייזערקער" (הצרוד בה' הידיעה) כך הסתובב בשכונה על ליומו האחרון בלי שום שינוי.

גם בחלומו חש את עוצמת הפחד שזה מה שעומד לקרות לו, עוד לפני שנצרך סופית רץ מרופא לרופא בניסיונות עקרים להציל מה שרק ניתן להציל, אבל אבוי גם הוא הופך למותג "דער הייזערקער" כאותו ר' יעקב, שום רופא לא נותן לו סיכוי, אפילו אם יעשה ניתוח סבך שיסיר את היבלות שדבקו למיתרי קולו, זה לא יעזור בהרבה, בקושי יהיה מסוגל לדבר, לשיר או להיות חזן איש לא נותן סיכויים, על כך אבד הכלח.

הוא קץ מחלומו בבהלה עצומה הוא הסתובב בפחד בחדר, החלום היה כל כך מוחשי עד שהיה בטוח בהתגשמותו, מאותו רגע כבר לא יכול היה לחזור למיטתו, השעה היא מוקדמת מאד 4 לפנות בוקר, עוד נותרו כמה שעות עד שייגש לעמוד (אם ניתן לקרוא לזה לגשת לעמוד) עתה עליו להעתיר לבורא שיציל אותו מהחלום הנורא

למרות שכרגע הוא מסוגל לדבר לא היה בטוח שזה לא יקרה לו בעתיד, הוא אמר פרקי תהילים בזה אחר זה והתפלל לשלומו שלא תאונה לו רעה והחלום יתהפך לטובה, הוא לא היה בטוח שחלום זה מצדיק להתענות כדי להיטיבו ומותר לו לצום אפילו בחג, הדרך היחידה שנותרה להיטיב את החלום, באמירת פרקי תהילים, הם יעשו לו את ההטבה לא פחות.

לאחר מיכן ביך ברכות השחר וישב ללמוד לאור חשמל קלוש את הגמ' ר"ה בפורמט כיס, למרות זעירות האותיות לא נרתע, הוא רצה לסיים את המסכת עד סוף ראש השנה.

## מספורי המגיד

בשעה 6 וחצי שמע דשדוש רגליים, המארח סמואל ברוד התעורר וקם לעשות השכמה, הוא יצא לריצה קלה שממש לא התאימה לגילו, כך הוא שומר על בריאותו ועל הגמישות שלו שלא פגה גם לאחר עוברו את שנת התשעים.

הוא לא היה מודע לאיסור שיש בהתעמלות כזו ביום טוב, רק לאחר שחזר מהספורט הסביר לו דודי בעדינות רבה שאסור להתעמל בשבת ובחג, סמואל היה בהלם, הוא "התלמיד חכם" לא יודע הלכה כה נפוצה כדברי האורח, הוא הבטיח כי מעתה והילך ישמור על ההלכות ביתר קפידה.

תוך כדי שדודי מכין את עצמו לתפילה נזכר שוב בחלום הביעותים שפקד אותו, הפחד היה כה מוחשי עד שכמעט היה משוכנע שהקול יאבד לו היום, הוא נזכר בצרידות של אתמול זה נתן כאילו אישור לחלום שהוא אמיתי, הקול והמוחין אובדים לו רח"ל, הפחד תקף אותו שזו הפעם האחרונה שהוא ניגש לעמוד, עדיף שזה יקרה במקום שלא מבינים בתפילה ולא רואים את הביזיון.

מחשבה עולה במוחו, אולי אם אקבל על עצמי שאני מתפלל היום כאלו הייתי כעת בנר תמיד, בלי לחשוב על זה שאין לי בכלל קהל, זה יהיה התיקון לחטאים שלי, ואולי יגולו רחמיו עלי.

הוא עצר את עצמו במחשבה, אם אכן הוא מסוגל לעשות זאת, הוא הרגיש שעדיין הוא רחוק מלקבל את הקבלה ברצינות, אבל עודד את עצמו לעשות ניסיון, אי אפשר לעשות קפיצה כזו בפעם אחת, צריכים לעשות זאת בהדרגתיות.

סמואל לא הבחין מה עובר על דודי, הוא אינו פסיכולוג ולא יודע לפענח הבעות פנים, הוא הלך בזריזות אל בית הכנסת כדי לפתוח את השערים בפני "הקהל הרחב" שעומד לזרום, שקט עמוק שרר במקום, השעה שנקבעה 9 ממשמשת ובאה ואין זכר לאיש, סמואל יודע שאי אפשר לסמוך על חבריו, צריכים לזרום לצאת ממיטתם, בשביל זה יש לו את ג'ורג' באום הכושי שמתגורר בקרבת בית הכנסת, הוא מיהר להזעיק אותו ונתן לו את התפקיד לעורר ישנים מתרדמתם ולהביאם עד לשעה 9:30 הוא הבטיח לו 50 דולר אם יסיים את תפקידו בזמן.

הכושי לא היה צריך זירוז 50 דולר סכום מכובד, לא בכל יום הוא משתכר זאת. היהודי לא אמר לו איך להביא אותם, לו אין בעיה איך להביא אותם, הוא פועל על דעת עצמו וככזה אין לו מגבלות של הדת היהודית.

אך מתברר שהוא לא הצליח להביא רק חמישה אנשים כולל הרברט בירנבוים שדי נהנה מאירועי אתמול, חסרים עדיין שלושה אנשים כדי להשלים את המניין הצולע, סמואל פוטר את ידיו בייאוש, האם גם את המשחק של מניין לא יהיה לו?

בצר לו החליט סמואל שאם אתמול התיר לו דודי להביא את הרברט יש לו עוד חמישה יהודים שנשואים לגויות, מה לי אחד מה לי חמישה? אולי הם כן יסכימו להגיע לכל

## מספורי המגיד

הפחות לתפילת שחרית, עד למוסף ולתקיעות יעשה הנער הכושי מאמצים להעיר את הישנים מתרדמתם, שנה שעברה הם לא עשו בעיות, למה שהשנה יחסרו? רק שהשעה מדי מוקדמת להם, אבל שעה 11 יהיה בסדר מצדם להגיע.

"תנסה להביא את פלוני ואלמוני שמתגוררים ברחובות איקס וואי יש סיכוי שיגיעו" סגר עניינים עם השמש שלו.

דודי ניגש לעמוד למרות שבית הכנסת כמעט ריק לחלוטין, הוא מנסה לעמוד בניסיון הקשה ביתר הצלחה.

בהתחלה היה קשה להתפלל כקריעת ים סוף, את הברכות אמר בשקט מוחלט, רק סמואל שמע אותן וענה אמן אחריהן, אבל לאחר אימונים מפרכים כשכמעט בכל שורה הוא שוגה ומבלבל את המילים, הקול צרוד ונשמע כקרקור תרנגולת, לפתע בהגיעו ל"ויבך דוד" החל לחוש כאילו המסך המבדיל נפרד, הראש מצטלל יותר, הקול נהיה יותר צלול, אמנם לא הגיע לרביע מהתפוקה שיכול, אבל הוא הרבה יותר ממה שעשה עד עתה, סמואל עומד המום, הזוהר האורח האומלל שאתמול סבור היה שהוא איזה אורח שהזדמן למקום בשל תקלה שאירע למטוסו.

לא, יש כאן איזה מישהו אחר, אולי מלאך מהשמים, אפילו הוא שאינו מבין בכלל בחזנים ולא משנה לו מי מתפלל, אבל היום התחיל להבין שזה מישהו אחר ממה שכל הזמן חשב, מה קרה פתאום עם האיש? לא ידע להסביר, אולי הוא צדיק וקדוש שהסתיר את מהותו.

בינתיים "התמלא" האולם, ג'ורג' עמל קשה בשביל פרנסתו, הוא צלצל לכל הפרטנרים בסל' אם לא ענו הקיש על הדלתות כמו קוזק, למי שהיה צריך תוספת, לא בחל בטלפונים למנהלי המוסדות בהם שהו, כדי לתת להם על הראש למה החברה שהיו אמורים להגיע עדיין ישנים.

התוצאות היו בהתאם, עד ל"המלך" כבר היו בבית הכנסת 17 אנשים, ג'ורג' שלא הצליח לגייס את חמשת הפרטנרים שסמואל סימן עבורו החליט על דעת עצמו להביא אנשים מהרחוב בלי לבדוק בציציות אם הם יהודים או לא, הוא השתדל להביא לבנים כדי שאיש לא יחשוד שהם גויים, אבל גם לבער לא היה ספק שארבעה מהם הם גויים גמורים, שבעת המתפללים של אתמול והרברט יחד עם סמואל ודודי הם מניין יהודים ודאיים, עוד שלושה נראים ספק יהודים, הם חבשו כובעים בשל קדושת המקום והיה להם קצת מראה יהודי, אמנם הם מחללי שבת אבל אפשר מזרע ישראל הם.

דודי ראה את ההרכב המדהים ותחשכנה עיניו מראות, האם עם אלה יתפלל?! אבל לאחר מספר רגעים נרגע, אין ברירה, הוא חייב לפרוץ את המחסום בשביל מספר היהודים שבאו, הרי כבר החליט שהוא מתפלל אפילו רק עם סמואל ועצמו, מה אכפת לו מי הם האחרים.

## מספורי המגיד

דודי מכין את עצמו לשאוג את המלך כבימים עברו כשהיה במיטב כוחותיו, הוא עצר כביכול כמו מטוס שמכין את עצמו להמראה, הוא נשם עמוקות ידיו רטטו מרוב התרגשות כאילו קהל של 1600 אנשים שומעים אותו, הוא עצם את עיניו חזק וניסה להעביר את הפסוק של "שויתי לנגדי תמיד" מול עיניו.

### בלבו נשא תפילה שיעבור את הניסיון.

אתה עומד לפני הבורא שכעת אתה ממליך אותו, לא משנה בפני כמה תמליך אותו בפני קהל אלפים או עליך לבד, הרי היום החובה שכל אדם יחוש את מלכותו יתברך. הוא כביכול עושה טסט דמיוני... אחת שתיים שלוש.

ולפתע זה קרה, הקול חזר אליו והמוחין נפתחו מחדש, החציצה נפסקה, הוא הרים את ראשו כבעבר ונתן את קולו ה—מ—ל—ך קול טנור אדיר יצא מפיו שהרעיד את הקירות, השומעים שעד עתה היו אדישים הביטו בו בתימהון, מה הוא עושה? הוא קרייזי (מטורף) לחלוטין, השומעים של אתמול כבר גמרו וסברו שמדובר במטורף, עתה התחזקה דעתם כי אכן הוא מטורף לחלוטין, הוא עומד לו ליד הבימה כשפניו לכותל יש לו קומץ אנשים שבכלל לא מעוניין לשמוע אותו, אלמלי הלחצים של סמואל והנער הכושי שלוחו לא היו באים.

סמואל שידע היטב שדודי אינו מטורף גם הוא השתומם, מה קורה עם דודי? כל רגע הוא מתגלה מחדש, קשה לרדת לסוף דעתו, אמש בקושי פצה פה, נראה היה שהוא בקושי יודע מה זה לגשת לעמוד, הוא עשה טובה גדולה שבכלל הסכים לגשת לתיבה, אחרי כן העלה רמה, אבל עוד בתחום הסביר, לפתע פתאום קולות וברקים כאלו?!

אבל לאחר כמה דקות, ההלם שתקף את הקהל פג, לכל דבר מסתגלים, הקהל לפתע קלט שיש כאן משהו מדהים שאינו בר השגה, מוחותיהם האטומים התעוררו לחלוטין, משהו חדר לתודעה שלהם שיש דבר שאסור להחמיץ, עתה הם כבר אינם מנומנמים ולא מסתכלים בעיתונים הישנים שהביאו, הם אינם מושכים אותם.

הם מעוניינים להבין מה הוא אומר, רק שקשה להם להבין את המילים המשוונות שאין בהם שמץ אנגלית, הם רמזו לסמואל שיסביר להם מה הוא אומר, סמואל נלחץ מאד הוא רוצה להתפלל, אבל הוא לא יכול להותיר אותם חסרי הבנה, לאחר התלבטות קצרה חשב שהוא לא יכול לבקש טובה מהחברים שלו לבלות יום שלם בבית כנסת בלי שיבינו מה קורה.

הוא החל לתרגם להם בקצרה את תוכן המילים שדודי אומר בפניהם, כל המתכנסים נאספו סביב סמואל כדי להקשיב לתוכן, לראשונה הבינו מה נעשה סביבם, אם אמנם לא הבינו הרבה מה הוא אומר, אבל הם כבר לא עדת תרנגולות שמסתכלות בבני אדם ולא יודעים מה קורה סביבם, עתה רוח להם, יש להם על מה לבוא.

## מספורי המגיד

הרברט בירנבוים הקשיב אף הוא לכל התרגום, המושגים היו זרים לו לחלוטין, הוא היה רחוק יותר מכל הנאספים, הם לכל הפחות לא התערבבו עם דת אחרת, הוא היה תלוש לחלוטין, הדת היחידה שהכיר הייתה הדת הקתולית, על אף שלא המיר את דתו חי כנוצר, כל החיים בבית סבבו סביב דת זו, אנה הייתה קתולית אדוקה מאד שהקרינה מהקתוליות שבה בבית והרברט שלא היה לו משלו כלום קלט את כל המנהגים שלה, הוריו לא לימדו אותו כלום על יהדות, אף הם גדלו רחוקים לחלוטין מדת, כל מה שידעו שהם יהודים וההורים משני הצדדים הרחיקו לכת עד שמחקו את היהדות לחלוטין.

סבו של הרברט מוני (מנדל) גדל בבית רב חשוב בשם רבי שמואל שמעלקא בירנבוים שגדל בבית הונגרי חסידי והיה מוסמך לרבנות, אך את מנדל שלו לא ידע אך לגדל, הוא גדל פרא לחלוטין בשל טבעו המרדני וסלד מהחינוך האדוק שקיבל, הוא חבר לילדי השכנים שהיו קלים וריקים ומנוערים ממצוות, ביום מן הימים נעלם לשיקגו, לאחר זמן הלך ללמוד באוניברסיטה, את זוגתו הכיר משם, לפלא היה שהתחתן עם סטודנטית יהודייה ולא עם גויה, אך רחוקה הייתה מדת לחלוטין, הם הקימו בית בו מחקו כל שמץ של יהדות, ילדיהם צמחו בורים לחלוטין מלבד הידיעה שהם יהודים לא היה להם מה להנחיל לילדים אחריהם, די היה להם במה שהעבירו להם מושג לאיזה גזע הם שייכים, מעבר לזה הם עצמם לא ידעו. בכזה בית לא היה להרברט כל ידע על יהדותו.

לעומתו הייתה לאנה אוריינטציה (קשר וכיוון) קתולית חזקה וזה נתן משמעות חזקה לכל חיי הבית, היא לא אמרה לו להמיר דת כי אין צורך בזה, הוא בלאו הכי נשמע לה בכל לא היה כל הבדל בינו לבין כל נוצרי קתולי, לראשונה שמע מושגים ביהדות, הוא ראה חזן שמתפלל בקול גדול, לא הייתה שום משוואה למה שהוא ראה להבדיל מיליוני הבדלות בבית הטיפלה שלהם, דבר זה עשה עליו רושם עצום והגביר אצלו את החשק להבין ולחקור יותר מהי היהדות שמשפחתו כל כך התרחקה ממנה עד כדי מוקצה מחמת מיאוס רח"ל.

דודי היה שרוי באקסטזה, הוא דמיין לעצמו כאילו למעלה מאלף איש שומעים אותו, הוא התנתק מכל הסובב אותו, עתה חזר לימים קדומים בהם אכן התפלל לפני קהל אדיר.

### איך קרה הפלא הגדול הזה?!

אחרי לילה קשה שעבר עליו, כאשר קלט והפנים שכל עבודתו הייתה תוצר של גאווה ונגיעות, נשבר כולו מהאמת העירומה שנחפשה בפניו, זה זעזע אותו לחלוטין, כי בשורש נשמתו היה אדם עם פנימיות, רק שנפל במשך הזמן בשל ההתקרבות הלא מועטה שהייתה לו עם הגבאי פסח שולביץ שהיה כל כולו נגוע באינטרסים גאווה וכבוד, זה השפיע לא מעט על דודי.

## מספורי המגיד

עשר שנים ששהה במחיצתו הביאו להרס חלקים טובים מנשמתו הזכה, הוא החל לדמות את עצמו כחזן הגדול ביותר דוגמת משה קוסוביצקי, רק עתה כאשר עבר השפלה נוראה כל כך והגיע עד למהומות התעוררה נשמתו הזכה ויצאה מכבלי הנגיעות. לראשונה חש שלא משנה כמה מתפללים נמצאים איתו, הוא עומד בפני יחידו של עולם ומתפלל לפניו, חובתו לזכות את הקהל אבל רק ממה שיש לו, באם חלילה אין לו את זה אז הוא מועל בתפקידו.

דומה הוא לצדוקי ששימש ככהן גדול שנשלח על ידי כלל ישראל כדי לעשות את עבודת הקודש, אבל הוא עושה זאת על פי רצונותיו ולא על פי שליחות הציבור, כהן גדול זה אין לו רשות לעשות עבודת כהן גדול ואסור לו להיכנס לפני ולפנים, שמונת הבגדים שלובש שלא כדן שהרי לקח תפקיד בלי רשות והרי הוא כהן מרובה בגדים שעבד ועבודתו פסולה, אם נכנס לקודש הרי הוא הדיוט שנכנס לקודש הקודשים שחייב מיתה.

מה היה איתי כל השנים? מייסר דודי את עצמו, לפני מי התפללתי? לפני פסח וכספו וקהל השומעים שלו, נהייתי מאד מהחמאות הגורפות וטפיחות השכם שהעניק לי, גם הקהילה החמיאה לי רבות לא בשביל יראת השמים שלי אלא בשל כישורי בנגינה, כל זה המריץ אותי להשתדל יותר ויותר בטפל, השקעתי הרבה במקהלה שילוו אותי כהוגן, למרות שלא הייתה זו יוזמתי אבל די נהייתי מכך, אלמלי צילה שעצרה בעדי לא הייתי מתנגד שיהיו אפילו חמישה עשר נערים שיעשו רושם כאילו ישנה אופרה מוסיקלית ברמה גבוהה.

רק היום אני יודע שזה מה שהיה עד עכשיו, אבל מעתה אשתדל מאד שלא אשוב לאיוולתי.

\*\*\*

לאור זאת התעורר דודי וניסה להתפלל כפי שמתבקש, אפילו שאין לו בכלל ציבור והוא מתפלל לעצמו ולסמואל, ישנם עוד מספר אנשים שמקשיבים לתפילתו, כעת לא מעניין אותו כמה שומעים אותו, הוא לא מתפלל בשביל הקהל ולא בשביל פסח הגבאי וודאי לא בשביל המטבעות שלו, כאן הוא מתפלל בחינם ועם כל זאת הוא חש את אימת יום הדין.

כשהגיע לתפילת שליח ציבור החל לבכות, איזה סוג תפילה היא זו, הלא בעצם אין כעת חזרה בציבור רק כעין הצגה, אבל הוא לא יכול לאכזב את סמואל שכל כך משתוקק לשמוע את החזרה בציבור, לכל היתר אין כל מושג אם די בתפילת לחש (אם בכלל יודעים מה זו תפילת לחש) או שעושים חזרה.

הוא מתחיל ואומר.. ברוך אתה השם קלוקינו מלך העולם, איפה נשמעה כזו תפילה בכל העולם?

## מספורי המגיד

סמואל היה מזועזע לחלוטין, הוא כבר מנהל את המניין שלו שנים רבות, כל פעם נופל לידו איזה שליח ציבור מן הגורן ומן היקב, אך מעולם לא עשה השליח ציבור כזה נוסח משונה, אך אתמול שמע את ההבהרות של דודי הוא קלט שבשנה שעברה טעה השליח ציבור כשהתפלל לפני "באנדע פארטאמטע" (חברה חסרי דעת) שאינם יכולים לצאת ידי חובה וכל הברכות הן ברכות לבטלה.

הוא שמח שלכל הפחות דודי לא דילג על כל הנוסח אלא מצא פטנט איך להעביר נוסח שלא יגרום לברכות לבטלה, מה זה משנה, העיקר שאומר את כל המילים שיש במחזור ושיהיה לו לבריאאות.

דודי מגיע לפיוט "יראתי בפצותי" קולו נשבר בתוכו, הוא שר ובוכה כאחת, המילים קרבי יחמרו בחקך חלוחיל ומאימת הדין נפשי תבחיל" מטילים עליו אימה ופחד נורא. מוראו של מקום נפל עליו, גם בניאפוליס מקום נידח בקצה העולם שם הינו, לית אתר דפני מיניה (אין מקום שלא נמצא בו בורא עולם) והוא בוחן אותו עד עומק השיתין.

הוא ממשיך את מילות הפיוט "אם כגמול הלב יחיל" אוי אבא יקר אם תשלם לכל אדם כגמולו בחשבון מדויק איום ונורא "מקור עפעפי אזיל כמזחיל" הדמעות לא תפסקנה לירד כמו במזחילה של גשמים.

כל השנים היו מילים אלו יפות לתפארת המליצה בלבד, הוא אמר אותם בשיא הניגון עם כמה סלסולים כשקולו עולה ויורד פלאים, הקהל שומע רק את היופי של הניגון שמתלבש על המילים כפתור ופרח, זה לא עורר את הלב אלא את ההתרגשות מחדוות היצירה, בשבילם גם אם היה מפיץ להם איזו בלדה יפה היו נהנים לא פחות.

אבל בפעם הזו נכנס לעולם הפנימי של המילים לעומק כוונת בעל הפיוט שהיה אדם קדוש עד במילים המיוחדות שלו הוריד מעולם העליון את הרגש ועם הניגון של החזן תהיה מסילה לתפילות לעלות לשערי שמים שביום קדוש זה לא ננעלו. היום ידע שיצא מעולם הקונצרטנים ומקנטור שהוא חזן זמר עבר לדרגת בעל תפילה.

התפילות השפיעו על התקיעות אילו תקיעות היו לו באותו יום שופרא דשופרא, כבושם הזה לא היה בשום מקום, השומעים למרות בורותם הזדעזעו הם שמעו קולו של משיח, הם התנערו מתוך האבק הרב שרבץ עליהם ושסגר על ליבם כחלב שעוטף את לב הרשעים.

לכן לא היו מסוגלים להבין כלום, מוחותיהם היו אטומים לא כי היו מטומטמים אלא כי היה אי מי שדאג לסגור להם אותן, כדי שלעולם לא ישאלו את עצמם לשם מה באו לעולם, אמנם ידע יהודי לא היה להם, אבל הלא נולדו ברי דעת, למה לא שאלו את עצמם מה אנו עושים כאן? עתה קול השופר שניסר עד למרומים חתך הרבה מהשומן הכבד שאטם את ליבם, הם החלו לבכות יחד עמו בלי להבין אפילו למה.

